

vselej, kadar v ljudeh zavest o njeni prvenstveni dolžnosti postane medla, se vse podrejene naloge in vsa podrejena sredstva postavljajo v luč tostranskih interesov. Vendar tu ni izhoda. Mnogi so ga že iskali po tej poti in so danes pozabljeni ali neljubljeni heretiki. Je pa še ena pot: ako bi imeli veliko, svetniško nravno moč in ako bi ljubili odrešenje in posvečenje duš ter radi njih tudi Cerkev, kakor so jo ljubili svetniki in »kakor jo je ljubil tudi Kristus in samega sebe zanjo dal, da bi jo v vodni kopeli z besedo očistil in jo posvetil; da bi napravil sam sebi slavno Cerkev, da ne bi imela madeža ali gube ali kaj podobnega, ampak, da bi bila sveta in brezmadežna.« Efež. 5, 25—28.

FRANCE BORKO

REŠNJE LUČI

V večer se bela nagnila je breza,
žalosti senca mene doseza.

Ko na holmu zazvoni Ave,
bridkost je v meni že mesec rastoči.

Kmalu pa se približajo rešnje luči iz višave,
da pretemnó bi ne bilo mi v noči...

FRANCE BORKO

NOTRE DAME DE PARIS

Vratar zaklepa rano gotski hram,
zrožlja pred peto uro s ključi
in zmenja drobno dušico v večni luči.
Postoj, vratar, zapri me v Notre Dame!

Zamaknjen v oken mistični preludij
sem gledal angelov nebeško jato,
kako zapisovali so si v knjigo zlato
ihtheče prošnje žalostnih ljudi.

Vratar je čakal, vpil, naj grem —
a jaz ga nisem čul; nekdo igral
na orgle tiho je božični psalm:
svoj mir na zemlji blage volje daj ljudem!